

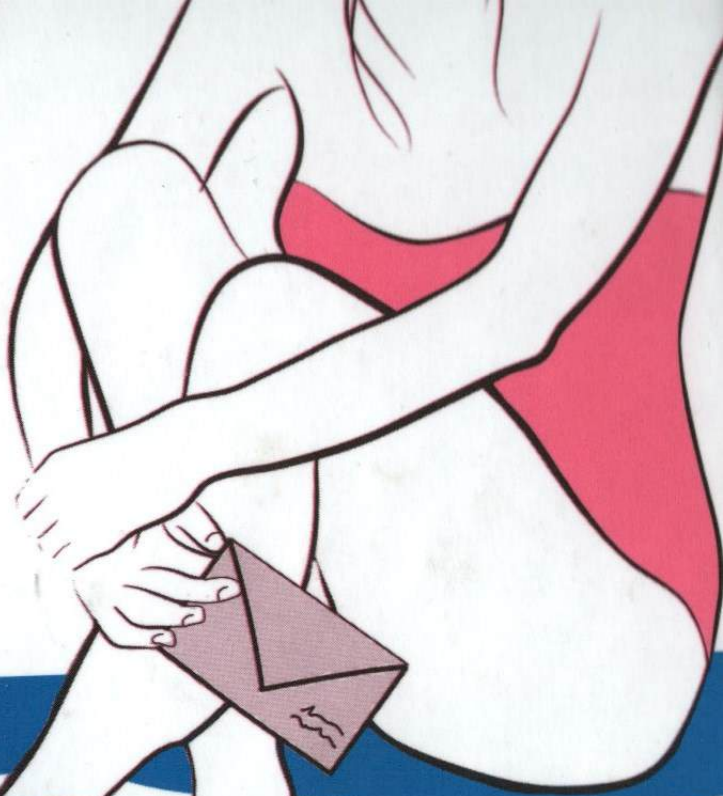
віржині грімалдї

аромат щастя
найсильніший
під час дощу

821.133.1

Г84

С1213498

видавництво
СТАРОГО ЛЕВА

22:00

Я допила келих. А тоді другий. Телефонувала Бену. Він не відповів. Написала йому два повідомлення: запитала, де він, що робить, чи не забув. Він не відповів.

Я намагаюся заглушити тривогу. Він необачний за кермом — звісно, через те, що завжди поспішає, бо запізнюється. А я тривожна. Тут ми теж доповнюємо одне одного.

Офіціант занепокоєно дивиться на мене. Я повторюю:

— Він прийде, не сумнівайтеся.

Не знаю, його я намагаюся переконати чи себе.

22:30

Ресторан скоро зачиняється, але я не втрачаю надії. Не може бути, щоб він не прийшов. Звісно, останнім часом він розсіяний, але це не привід знехтувати цією вечерею. Я пробачу його, хіба якщо він має пристойне виправдання і лежить у лікарні.

Звісно, Бен у дорозі. От-от увійде в ці двері. Він не вчинить так зі мною. З нами. Продинамити мене у річницю нашого весілля — це була б точка неповернення. Він прийде. У нього ще тридцять хвилин.

Двадцять.

П'ятнадцять.

Десять.

Вісім.

22:52

Хтось входить, офіціант усміхається мені. Я знала.

Ці сірі штани. Біла сорочка. Чорні черевики. Я одразу впізнала. То не Бен.

— Я так і думав, що ти тут. Їдьмо додому.

Я хитаю головою. Лишилося вісім хвилин, він іще може прийти.

— Ну ж бо, Полін. Мама тривожиться.

— Тату, зачекай. Я впевнена, що він прийде.

Батько підсуває стілець і сідає навпроти. Кладає руку мені на плече і стискає, мовби тягнучи мене до реального світу.

— Люба, ти сама знаєш, що він не прийде. Цим чеканням ти лише завдаєш собі болю... Він покинув тебе три місяці тому. Годі, ми повертаємось додому.

Розділ 3

Кажуть, час здатний багато на що, зокрема лікувати печаль і перетворювати її на спогади. Щоб він минав швидше, я витрачаю його на прості буденні справи.

За винятком кількох деталей, усі дні майже однакові: Жуль, робота, гарячкові сни. Через вихідні син лишається зі мною, і тоді у нас безліч занять. Коли він у Бена, я майже безпробудно сплю.

У цьому шаленому ритмі вже промайнуло чотири місяці. Дуже сподіваюсь, що не зглянуся, як мине десять років.

Як і щоранку, я прийшла в офіс завчасно. Усе було гаразд, і я почала читати пошту, поки збиралися колеги.

Я асистентка в бюро з працевлаштування. Проводжу співбесіди з кандидатами, заповнюю їхні документи, пишу оголошення, шукаю підхожі вакансії і веду всю адміністративну роботу, а комерційний відділ формує клієнтську базу.

До нас часто приходять люди, які вже геть зневірилися. Після державної служби зайнятості, всіляких сайтів та дощок оголошень у супермаркетах їхнім останнім шансом стають агенції, що пропонують тимчасову роботу. На мої питання вони відповідають машинально і ледь кивають, коли я обіцяю зателефонувати. Найбільша радість — якщо дійсно вдається підібрати для них щось відповідне. Тоді я почуваюся святим Миколаєм, хіба що без бороди.

Останнім часом мішок із гостинцями порожній. Я реєструю кандидатури та вакансії, шукаю потрібну людину, а коли вона радіє, мені начхати. Усе в мені завмерло, як кардіограма покійника.

Об одинадцятій в офіс заходить месье Бюссі, підприємець і один із найважливіших наших клієнтів. Я знемагаю. З самого ранку — звичні перли, хоч занотовуй:

— Я не працюю ані у вихідні, ані ввечері після 16:00.

— Ви там дивіться, не пропонуйте мені на цю позицію якесь страшидло, бо всіх клієнтів розлякає!

— Єс, я розмовляю англійська дуже гуд.

Месье Бюссі — обличчя побуряковіле, розцібнута сорочка показує у всій красі пишний смушок на грудях — вирішив перетворити мій день на ще кращий. Він говорить гучно, так ніби прагне додати ваги своїм словам.

— Кицюню, у тебе проблеми зі слухом, чи що?

Розділ 19

Ну що ж, мені не подобається жити самій. Батьків і Жуля немає чотири дні, а я вже в такому стані, що готова опублікувати оголошення: «Шукаю сусідів або морську свинку».

Я живу сама вперше. Щойно з'явилися гроші, я перебралася від батьків до Бена. Мені було двадцять років. Навіть коли я була вагітна, він спав зі мною. Ніколи не думала, що сумуватиму за батьками. У цьому домі надто тихо. Мені краще слухати чужі думки, аніж власні.

Як би довго я не засиджувалася на роботі, скільки б не вешталася щовечора в супермаркеті, все одно залишається забагато часу. Коли я сказала моїй колезі Крістін, що мені нудно, вона витріщила очі, широко розкрила рот і заохала. Я навіть думала, вона на щось перетвориться. Вона покликала Ніколь із бухгалтерії і повторила їй мої слова. Вони почали усміхатися, але самими губами, і скося на мене дивилися.

— Ха-ха-ха! Я багато віддала би, щоб нудитися! — кепкувала Крістін.

— І я! Можу скинути на тебе своїх чотирьох дітей і чоловіка! — підняла ставки Ніколь.

Потім вони заспокоїлися і склали список усього, чим би зайнялися, якби мали час. Найзаманливішою перспективою для них було «побалувати себе». Я вирішила, що саме цим і займуся.

Цього вечора я не засиджуюсь на роботі, а йду прямо додому. Там прохолодно, попри липневу спеку. Я скидаю сандалі й розпускаю волосся. Риюся в батькових дисках, ставлю один, і починає співати Баррі Вайт. Мої колеги мають рацію: якщо є час, треба подбати про себе. Я завжди займалася собою: попри свою зовнішність, намагаюся мати бездоганний вигляд.

Я негарна. І зрозуміла це дуже рано: коли була маленька, люди казали, що я мила. Про мою сестру казали, що вона красуня. У мене затонкі губи, очі надто близько посаджені, а носом можна товкти сочевицю.

Я була ніяка, а в підлітковому віці стала ще й товста. Мати посадила мене на дієту. Казала, що це для мене, заради мого здоров'я. Насправді вона робила це переважно для себе, для своєї гордості. Вона соромилася мати таку дочку, як я. Я відчувала, як із кожним новим кілограмом вона віддаляється. Вона розмовляла зі мною дедалі менше, стала різкою. А потім зникла. Одного

ISBN 978-966-448-267-4

9 789664 482674 >

starylev.com.ua

